

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

דברים ■ ו' אב תשע"ג 34

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החודש	העמוד	ליקו"מ
שבת	ו'	קכא	קע"ט
ראשון	ז'	קכא	ק"פ
שני	ח'	קכב	קפ"א
שלישי	ט'	קכב	קפ"ב
רביעי	י'	קכג	קפ"ג
חמישי	יא'	קכג	קפ"ד
שישי	יב'	קכד	קפ"ה

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' עולה ד'

א. עקר החסד מה שה' יתברך דן אותנו לכף זכות לפי מקום של כל אחד, הוא מה שעל ידי זה ה' יתברך מכניס אותנו באמת לכף זכות ומחזיר אותנו בתשובה שלמה שרק זה הוא עקר הטוב והחסד אמתי שה' יתברך עושה עמנו תמיד. (ד - יא)

ב. הקלפה קדמה לפרי תמיד וזה כל עבודתנו כל זמננו לברך כל הדברים מהקלפות והפסלת שקדמו להם. (ד - יב)

"מחמת שהקלפה נתאחזה בהפרי מאד וקדמה לה, על כן באמת קשה הברור מאד ומחמת זה רבים נכשלים בזה העולם ונופלים למקום שנופלים רחמנא לצלן, רק הצדיקים האמתיים גבורי כח שהם מתגברים על יצרם הם מבררים הכל ולא זו אף זו שהם בתקף צדקתם מעוררים רחמי ה' יתברך עלינו שיחוס עלינו ולא ידון אותנו כמעשינו רק יסתפל על מקומנו על מקום של כל אחד ואחד דרך איזה מקומות הוא נמשך לזה העולם."

ג. עקר הפתח והדרך הוא לצעק תמיד מעמקא דלבא לה' יתברך והיה אידך שיהיה. ולא יתגאש עצמו מן הצעקה לעולם כאשר הזהירנו על זה אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה פעמים אין מספר בכמה וכמה מיני לשונות. (ד - טז)

ד. לא נמצא שום רשע ובעל עברה בעולם שלא יוכל למצא את עצמו בספר תהלים הפולל כל באי עולם בכל הדורות ובכל המדרגות שבעולם מראש ועד סוף <<<<

1. ירושלמי ברכות ב - ד. 2. תורה כ"ב - י"א. 3. זכריה ח' - י"ט: "פה אמרתי צבקות... ונצום החמישי... יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמצודים טובים."

מעלת הלימוד

כי אם אמנם כל דבריו האלה, עומדים ברום גבהי מרומים, ומוקבלים ונפתחים מעט כחודו של מחט, במפתחות רשבי" והאריז"ל אשר קדמוהו, שכל נשמות ישראל והשגותיהם, וחלקי חכמותיהם הם מחלקי אלוקתו יתברך ומידותיו ממש כביכול, ומכנים ומלבישים את דבריהם, בלבושים הגשמיים והמגובלים, שכל מידותיו וחלקי אלקותו יתברך נשתלשלים ויורדים מעולם לעולם, ומדריגה למדרגה כנודע, אבל כבר הודעתי בדברי כמה פעמים, שעל כל הצדיקים שהיו מעולם, נתעלה ונתרומם משה משיח האמיתי, להתחדש בהשגתו, בהתחדשות נפלא ונורא שלא היתה עוד כזאת, וגם אם הוא קנן חדש באורייתא דעתיך לאתגלייא וכו', אבל הוא מלא ישן ועתיק דעתיקין, בפנימיות הנגלה שבתורתו יתברך, אשר ניתנה בכתב ובעל פה ממשה ליהושע וכו'.

(ביאור הליקוטים - תורה כ"ב - מפתח כ"א)

תורה ר"פ - מי שצריך לדון בד"ת

גלות את האלקות

דע מי שצריך לדון לפני דנינים בדין תורה, זה לו ענין ונקמה שהתורה נוקמת בו, פי באמת כל המשא ומתן הוא תורה, כי למשל הדין המחליף פרה בחמור הוא תורה ומכל שכן פשוטיו הדרך בעצמו הוא בודאי תורה, וכמו שמשפרינו כל זה בשם המשך בעמ' הבא

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

הבעל שם טוב זכרוננו לברכה.
ועל פן כשעושינו משא ומתן,
צריך שיקשר מחשבתו רק בהתורה והדינים
המלכשים שם,

ומי שעוקר המשא ומתן מן התורה, ונופל אל
המשא ומתן בעצמו, ואינו מקשר מחשבתו אל
התורה המלכש שם, אזי ענשו, שאחר כך הוא
צריך לדון בדין תורה, ואזי צריך לחזור ולהביא
כל הדברים וכל המחשבות וכל העסקים
שהיה לו בשעת המשא ומתן מתחלתו ועד
סופו, צריך להביא הכל אל התורה, דהיינו
שצריך לחזור ולספר הכל לפני הדינים, והם
פוסקים על זה דין תורה.

משא ומתן

כשהאדם יוצא לעסקיו חובתו להיזהר מאוד
לזכור שאינו חלילה עסוק עכשיו במילוי
רצונותיו ותאוותיו החמריים והגשמיים, אלא
שעכשיו הוא ממש מקיים את התורה ועכשיו
הוא מקיים וממלא רצונו ית'.
מי שאינו זוכר בשעה שהוא עסוק בעסקיו
שהוא מתעסק בקיום התורה הק' ונדמה לו
שהוא "בכוחו ועוצם ידו" עושה חיל, התורה
נוקמת בו חלילה. 1

חיצוניות

כשהאדם מתעסק בעסקיו - במשא ומתן,
"צריך שיהיה רק חיצוניות המחשבה בתוך
המשא ומתן, אבל פנימיות מחשבתו צריך
לקשר אל התורה," שיזכור בפנימיות ליבו
שכל מעשיו זה רק תורה וביטול ועליית ניצוצות
ושאר תיקונים הנעשים על-ידי המשא ומתן.
רק בחיצוניות יטפל בעסקים וגם שם יזהר
מאוד שהכל יהיה מתוך "אמונה", בהוגנות
ביותר ובאמונה אמיתית בהשם ית' שרק הוא
"המפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים". 1

התורה

"באורייתא ברא קדשא בריך הוא עלמא" -
העולם נברא על-ידי התורה שכולה "אלקות".
חובתנו לגלות ולזכור שכל דבר שורש חיותו
הוא האלקות המלוכב בו.
"וצריך כל אדם לידע ולהאמין תמיד באמונה
שלמה שבכל דבר שבפעולם אפלו בכל עסקי
חל, בכלם מלכש חיות אלקות שהיא אותיות
התורה המחיה ומקים את הדבר." 2

שבירה

בעולם הזה "הקליפה קודמת לפרוי" ובזמן
שהקליפה שולטת זה הנקרא "שבירה" היפך
תיקון. תפקידנו הוא להעלות את כל הדברים
ממצב של שבירה לתיקון, זה נעשה על-ידי
שאנו בכל דבר מתחברים לפנימיות שבו,
לחיות האמיתי שלו שזה התורה, שהיא החיות
המקיימת ומחייה את כל מה שיש בעולם.

על-כן בכל עסק ומעשה שהאדם עושה יזכור
שכל רצונו הוא רק "לעשות רצון השם ית'
כמבואר בתורה הק', ועל-ידי-זה הוא זוכה
לגלות בכל דבר את שורש הפנימיות שבו. 2

מחשבה דיבור ומעשה

התיקון של המשא ומתן צריך להיעשות
בשלושה בחינות: מחשבה, דיבור, מעשה,
שבשלושת הבחינות האלה יחבר כל דבר רק
להשם ית'.

מחשבה - זה שבפנימיות מחשבתו בכל משא
ומתן יהיה מחובר רק לתורה. **דיבור** - שיזהר
שלא ישנה דיבורו לעולם ויעשה את המשא ומתן
באמונה. **מעשה** - זה גוף מעשה המשא ומתן.

כל עשיה

כמו-כן גם בכל עשיה גשמית שהאדם עושה,
צריך לתקן בחינות אלו.

"ענין זה הוא בכל הדברים שבעולם, כי כל
מה שהאדם עושה הן אכילה ושתיה או איזה
מלאכה ועסק וכו', בכלם צריך שלשה
תקונים, דהיינו לקשר מחשבתו אל התורה
המלכש בזה הדבר ולהתחזק באמונה יתרה
להאמין שהכל מאתו יתברך ועל ידי זה מברר
ניצוצות על ידי העשיה והעסק שהוא עוסק.
וכשעושה כל העסקים שבעולם בקדשה זאת,
על ידי זה מתקדש בשלש קדשות, שהם,
קדשת המחשבה והדבור והמעשה ואזי נתגלה
כי מלא כל הארץ כבודו, כי מגליו שבכל דבר
שבעולם מלכש כבוד אלקותו יתברך." 2

בירור

"לא די שצריכין ליתן כח למלכות דק' להתגבר
על מלכות דסטרא-אחרא, אף גם צריכין
לברר ולהעלות הניצוצות הק' מתוך הסט"א
וזה נעשה על-ידי משא ומתן באמונה וזה
עיקר כוונת המשא ומתן להעלות הניצוצות
הקדושות ולהוציא בלעם מפייהם בבחינת
"חיל בלע ויקיאנו", וזה נעשה גם כן רק בכח
עסק התורה הק' ועל-כן יעשה "מלאכתו
עראי ותורתו קבע", 3

בכח יששכר

גם זה העוסק במשא ומתן באמונה בבחינת
"זבולון", כוחו נמשך בזכות תמיכתו
ב"יששכר" - שהם הלומדי-תורה, הממשיכים
לו כח במשא ומתן שיהיה בשלימות כראוי.

"על-ידי שמקושר להתורה, על-ידי-זה
מקבלת כח לברר הניצוצות מן הקליפות
ולעלות מהם, כי בלא זה היה אפשר שיתאחזו
גם הם בעצמן בהאמונה, וענין אחיזת הקליפות
בהאמונה הוא מה שמעקמים עקמימות לב
האדם, לשנות ולהחליף את דבריו, שלא יהיו
באמונה ובאמת." 4

1. כמבואר כל זה בתורה. 2. לקוטי הלכות - חו"מ - דינים
ד - 3. נחת השלחן - קניו. 4. ביאור הליקוטים על התורה.

**>>>> עד תכלית הירידה שאין
ירידה אחריו רחמנא
לצלן לכלם הוא מעורר בצעקותיו
ותפלותיו לשוב לה' יתברך. וכמו
שמבאר אדוננו מורנו ורבינו זכרוננו
לברכה ש"תהלים מסגל לתשובה".
(ד - טו)**

**"שעל ידי זה נזכה לדון את הפל
לכף זכות ולהכניס דרכי התשובה
בכל אחד מישראל, דהיינו לומר
תהלים ולצעק לה' יתברך תמיד
יהיה איד שיהיה"**

ה. צריכין לדון גם את עצמו לכף
זכות אף על פי שהוא יודע מכאובי
נפשו ורבויו פשעיו כי עצמו מספר
וכו' רחמנא לצלן, אף על פי כן צריך
לקים גם בעצמו אל תדין עד שתגיע
למקומך כמו שצריכין לקים בחברו
אל תדין וכו' כי בנדאי גם מקום
עצמו אינו יודע, כי בנדאי אינו
יודע מאיזה מקום נמשך וכל מה
שעברו עליו בכל הגלגולים ומאיזה
מקום נמשכין עליו הוצרכו רעים
והמחשבות רעות שלו וכו' וכו'.
(ד - טו)

**"אסור ליאש את עצמו לעולם
כאשר הזהירו אדוננו מורנו ורבינו
זכרוננו לברכה כמה פעמים בלי
שעור, כי צריכין לקים גם בעצמו
אל תהי בז לכל אדם שלא לעבר על
אסור שפירות דמים חס ושלום.
על פן גם לבזות את עצמו ביותר עד
שיוכל לפל על ידי זה חס ושלום,
הוא בנדאי אסור חמור."**

ו. כשאדם נתחכם ממקומו ואזי
הוא תועה במדבר ואינו יודע הדבר
לשוב למקומו בחינת עיר מושב לא
מצאו אזי עקר העצה ויצעקו אל
ה'. (ד - טו)

**"פן הדבר שצריכין להרבות
בצעקות ושועות לה' יתברך כל
ימי חייו ולא יתנגע לעולם. כמו
שהזהיר רבינו זכרוננו לברכה
לבד יתאש מן הצעקה לעולם,
כי התקן של כל דבר אי אפשר
שהיה נעשה בפעם אחד ובפרט
מי שקלקל כמו שקלקל בנדאי
צריך להתמהמה הרבה בתקונו
בבחינת הבא לטהר מסייעין לו
אומרים לו המתן."**

”הט לבי אל עדותיך ואל אל בצע”, רבונו של עולם עזרני והושיעני וזכני שאהיה דבוק בתורתך ועבודתך תמיד לעולם ועד.
ותשים חלקי מיושבי בית המדרש ולא מיושבי קרנות. ותהיה תורתך אומנותנו בעולם הזה ותהיה עמנו לעולם הבא ואהגה
בתורתך יומם ולילה. ואפילו בעת שיהיה ההכרח על פי רצונך לעסוק באיזה עסק בשביל פרנסה לעשות איזה מלאכה או
משא ומתן או לנסוע איזה נסיעה וכיוצא בזה, תרחם עלי ותושיעני שגם בשעת עשית המשא ומתן והעסק תהיה פנימיות
מחשבת קשורה ודבוקה בך ובתורתך הקדושה המלוכב באותו העסק והמשא ומתן. ולא אכניס פנימיות דעתי בתוך המשא
ומתן ועסקי חל, רק חיצוניות מחשבת תעסוק בהמשא ומתן, אבל בפנימיות המחשבה אהיה קשור ודבוק בך ובתורתך
הקדושה. ואזכה לעשות המשא ומתן באמונה גדולה, ויהיה ההן שלי צדק ולא אחליף ולא אשנה דבורי לעולם, אפילו
בשביל כל חללי דעלמא. ותהיה כל כוונתי בשעת עשית המשא ומתן למען שמך ולמען תורתך, כדי שאוכל לעסוק בתורה
ועבודה ולהרבות בצדקה, ולקים מצותיך הקדושות.” (לקוטי תפילות - ח"א - קמ"ח - על התני')

לעשות
מתורות
תפילות

"מי שרוצה לחדש חדושין דאורייתא שיש בהן ממש, הוא צריך לבנות מקדס, כי פשעושין נהרות הנ"ל והכל באים לשתות מהם, אזי יבואו גם בן קלפות וסטרוא אחרא, חס ושלום, לשתות גם בן משם, על בן צריך לבנות מקדס, ואזי עושה על ידי הבכי נהרות, בבחינת: "מבכי נהרות חבש"; שעל ידי הבכי מתקן נהרות, ומשם שותין די ספוקם כל הקלפות וסטרוא אחרא. ואחר כך כשעושה נהרות מחדושין דאורייתא שמהדש אחר כך, אזי יכול להמשיכם רק למקומות שצריך, שלא ישתו ממנו זרים. ועל בן חבור ההלכות והחדושין נקרא מסכת. זה בחינת: "ושקני בבכי מסכת" שצריך למסך המשקה בבכי, כי צריך לבנות מקדס פנ"ל." (תו' רס"ב)

כשאמר התורה הנדפסת בסימן רס"ב בלקוטי א' על פסוק: "ושקני בבכי מסכתי" שקדם חדושי תורה צריכין לבנות. אמר אז על עצמו שבכל עת שהוא מחדש חדושי תורה הוא בוכה מקדס. גם אז בעת ההיא ראינו בעינינו ענין זה, כי באותה העת אמר התורה "ויאמר בעז אל רות", ביום נא"ו ערב שבת קדש, קיץ תקס"ו. גם קדם לזה אמר התורה "דע שיש אריץ אנפין דקלפה וכו'" בסימן רמ"ב, וביום חמישי שלפנינו בכה לפנינו, ואחר כך ביום שבת שלאחריו אמר הענין הנ"ל על פסוק, ושקני בבכי מסכתי.

(חיי מוהר"ן - ל"א)

מה שכתב רבינו ז"ל שמשכת נקרא על-שם "ושקויי בבכי מסכת", כי התנאים בנו הרבה לפני השם ית' קודם שחידשו חידושין דאורייתא ובוודאי גם הבעל מחבר ה"קצות" בכה לפני ה' מקודם וכן מי שלומד בספרו אם הוא מתבודד ובוכה לפני ה' קודם, מאיר לו אור התורה ביותר ובוודאי מן החצות בחינת "שפיכת שיח" נוח גם הקצות יותר.

(גנזי-אבא מ"ט)

כתוב בספר "שיחות הר"ן" אשר פעם אחת נתן הטלית הישן שלו במתנה לאחד מגדולי מקרבי וואמר לו: הזהר מאד לכבד הטלית הזה, כי כמו מספר שערות שיש בהטלית כל כך דמעות שפכתי לפני השם יתברך עד שידעתי מהו טלית, ואמר אשר בכל עת שהוא מגלה תורה, הוא בוכה קדם. וגלה על זה סוד נפלא בספרו הקדוש "לקוטי מוהר"ן", חלק א' סימן רס"ב.

(השתפכות הנפש - הנהגות)

כאשר כל זמנו של האדם מנוצל רק לתורה ותפילה, לא זו בלבד שהוא דבוק תמיד בהשם ית', אלא גם תורתו היא תורה אחרת לגמרי, ובוודאי היא תבלין ראוי נגד היצר הרע, ויתכן גם להויל דמעות בשעת הלימוד, כמאמר רבינו שתלמוד בבלי נעשה על-ידי בכיה. (תו' רס"ב)

בעינינו זכינו לראות יהודים, לומדים מופלגים, בעלי מוחות ענקיים, שהיו לומדים דף גמרא בעיון, ותוך כדי כך היו מורידים דמעות מרוב דבקות בהקדוש ברוך הוא, ובוודאי אצלם התקיים "הלוואי שיתפלל כל היום" כי תורה כזו ותפילה חד הם: "דבקות בהקדוש ברוך הוא".

(דיבורי אמונה ח"ב)

הנה העיר ה' את רוחי בדברי החידושין אשר גילה לנו רבינו ז"ל בתורה רס"ב דדברי קדשו ז"ל נאמר רק באותן החידושין שמחדש אדם מעצמו, אבל החידושין שאדם מחדש ויסודתם בהרי קודש שבנויים ביסודות חזקים מבני עליה ובפרט שהיסודות על דברי רבינו ז"ל, אין שום חשש עליהם שלא יגע בהן זר, כי היסודות הם עיקר הבניין ואחריהם נבנה כל הבנין, על-כן יש לסמוך על דברי רבינו ז"ל שעליהם בנין כל החידושיים בעה"י שיהיה לנכון...

(עונג שבת - דברים)

עצות הצדיק

אבינו אב הרחמן, האוהב אותנו ומרחם עלינו, הוריד לנו צדיקים, שמלווים אותנו תמיד והופכים את העקוב למישור, נלחמים בחושך, את ההסתרות מבטלים, ו"אור ה'" לנו מגלים.

לנו הצדיקים אומרים: בני היקרים! קחו את עצותי, לכו אחרי, הביאו בבקשה "לבנים" - מה שאתם יכולים, אפילו שהוא פגום וחסר, ואני אתאמץ בשבילכם, אבנה מהם בנינים, אגלה לכם את אור ה', אגלה לכם טוב אמיתי מהו, אראה לכם שגם אתם יכולים...

"כי זה ידוע לכל אדם כמה וכמה עתים עוברים עליו בגשמייות וברוחניות בגוף ונפש וממון בפרנסה ובגדול בגיו בקטנותם ובגדלותם וכו' וכמה מיני צרות מצרות שונות וכמה וכמה ישועות וחסדים ונפלאות שה' יתברך עוזר לו בכל פעם ובפרט בענין קדשת יהדותו שזה העקר. וזה עקר הרחמנות על נפש הישראלי וישם פלולים כל הצרות והישועות והירידות והעליות של כל אדם, כי סוף כל סוף לא ישאר ממנו פלום כי אם מה שהתגבר בחסדו יתברך להנצל ולהמלט מפח יוקשים מהמצודה הפרוסה על כל החיים וכו'.

ובכל עת ועת שעובר על האדם בין בטיבו בין בעקו חס ושלום, בין בעליה בין בירידה וכו', בכלם מאיר בהם הצדיק בחינת יששכר שידעו עצות מה לעשות. שזהו בחינת הפסוק "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים" שיודעים בינה מהדעת והרמזים של הצדיק שהאיר בהם לדעת מה יעשה ישראל שידעו בכל העתים שעוברים עליהם מה יעשו ובמה יחיו את עצמן באופן שישארו על עמדם ולא יפלו ולא יתרחקו לעולם."

(ליקוטי הלכות - או"ח - נטילת ידים לסעודה ובציעת הפת - ו)

לכבוד סיום ליקוטי מוהר"ן ח"א

בעומק אפלת חשכת הגלות "ואנכי הסתר אסתיר"¹ יש לנו אור-המאיר

בעצותיו אותנו הוא מרים "אני נהר המטהר מכל הכתמים"²

גם בחושך יש דרכים בהסתרה נמצאים פתחים³ כי "רחמי ה' לעולם לא כלים"

כל זאת - הצדיק "רופא הנפשות" לנו מגלה באהבה כאם לבנה⁴ אלינו פונה

בני! קיים עצותי ותעלה נשמתך לך תתגלה מהשגותיה ונועם הארותיה לך תגלה⁵ ולכל חסדות רוחניות תזכה

1. דברים - ל"א - ו"ח. 2. חיי"ם של"ב. 3. תורה ט' ותורה ק"ב. 4. תורה ד - ת. 5. תורה כ"ב - ה.

תשעה באב

פניהם זה מזה, מ"מ אז היו מעורין מחמת שנעשין אז רצויין, וריצוי זה נשאר ממנו רשימה לדורות בכל שנה בזמן הזה. אבל ידוע שלכל דבר ולאורות הבאין מן השמים צריכין למטה מעשה שיהי' כלי להכיל, וכמו הנשמה שמן העליונים אי אפשר לה להיות למטה בלתי גוף שנושא אותה, ע"כ תקנו ז"ל הצומות שיהיו כלים להכיל את הריצוי והאורות, מעין אז שהצרות היו כלים לריצוי. עד כאן דבריו הקדושים.

(שם משמואל - פרשת דברים)

רפואת הנפש

"על כל לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה": אי"ת - ר"ת תשעה איב, רמז שלא יאכלו בני ישראל בתשעה באב. "והוא צולע על ירכו" - רמז לגלות. "ויזרח לו השמש וגו'" - פירש רש"י לרפאותו מהרה לזרוח בשבילו, פירוש תיכף היה רפואה ליעקב בהתנוצצות השמש קודם עת צאתה רמז שקודם שיבא הגואל במהרה בימינו יתראו כל נפשות ישראל בב"א.

(אוהב ישראל - וישלח)

זו בחינת איכה שאומרים בתשעה באב. וזה בחינת "איכה יועם זקב", פי עקר הקינות הם על הסתלקות הצדיקים האמתיים ששקולה כפלים כחרבן בית המקדש. ועל ידי זה אנו עכשו כצאן אשר אין להם רועה. פי אין אנו יודעין מי הוא הצדיק האמת. ואנו צריכין לצעק ולחפש ולבקש איכה איכה הצדיק האמת שנחשף אורו אצלנו שאין זוכין לידע ממנו, שזהו בחינת יועם זקב וכו'. שהצדיק האמת הנחמד מזהב יועם ונחשף אורו אצלנו.

וכמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה שימנה הנה מקונן איכה יועם על הסתלקות הצדיק יאשיהו. וכן בכל דור נדור הוא מרמז על הסתלקות והתעלמות אור הצדיק האמת שבדור. וזהו איכה יועם זקב כפי שנחשף אורו אצלנו. ואין זוכין לקנות מאורו. ולא די זה כי אם עוד נוסף גון על מכאובנו. פי גם ישנה הכתם הטוב שהצדיק האמת הנמשל לכתם הטוב כל כך נחשף אורו מישראל עד אשר נשתנה האמת לגמרי, פי אומרים לרע טוב ולטוב רע. וזהו "ישנה הכתם הטוב", שנשתנה הכתם הטוב שהוא הצדיק האמת שמדברין עליו כל הרעות ומשנין ומחליפין האמת בשקר. ועל ידי זה תשתפכה אבני קדש בראש כל חוצות שזה נאמר על הסתלקות והתעלמות הצדיק שהוא בחינת ראש בית ומתגברין המפרסמים של שקר שהם בחינת ראש כל חוצות... ואזי אין יודעין איכה איפה אור הצדיק האמת? ועל זה אנו מקוננין איכה יועם זקב שנאמר על הסתלקות והתעלמות אור הצדיק.

אבל על ידי הקינות והצעקה "איכה" אנו זוכין שיתגלה לנו אורו ונזכה לאמונה שלמה עד שיתער השיר שלעתיד שאז תגדל השמחה מאד וכמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה שישו אתה משוש כל המתאבלין עליה וכו'.

(ליקוטי הלכות - או"ח - נטילת ידים לסעודה ובציעת הפת - ד)

לישראל נעשה רושם באותו זמן, ובכל שנה כשמגיע הזמן הזה מתעורר הנס בצד מה, כענין פסח ושאר המועדים שמתעוררים האורות שהיו אז בשעת הנס, אך הצרות רח"ל לא נשאר מהן רושם בזמן, וזהו "לא תקום פעמים צרה" - שמן הצרה אינו נשאר רושם בזמן לפעם אחרת, עכ"ל.

אך לפי זה צריך להבין מהו ענין הצומות שבכל שנה בזמן הזה. וי"ל דהנה אז באותן הצרות נטלו ישראל הפוכי על כל עונותיהם והצרות היו להם לכפרת עון עד שנעשו נרצים לאביהם שבשמים, וע"כ אמרו ז"ל "כשכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה", אף שבזמן שאין עושין רצונו של מקום הפכו

בראשית (יצורף תא"י שר"ב) ר"ת:

תשעה א'ב יהא ש'מחה ר'בה ב'גאולה. (אגרא דכלה)

איתא שבתשעה באב נולד משיח. וכן בכל דור נולד בט' באב בחינת משיח.

(פרי צדיק - מנחם אב)

בתשעה באב נמשך חיות חדש

כשזורעים תבואה בארץ אין יכול ליגדל כי- אם שירקב תחלה עד שיהיה לאין ממש ונשאר שם בהעלם גדול כח שיכול ויגדל שבולת שלימה והוא בבחינת יפשוט צורה וילבוש צורה באותו רגע שהוא לאין ממש תיכף הוא מלביש צורה והוא מחמת שגברו בו הקליפות שהוא כח שכחה נשאר שם בהעלם גדול כח זכרון והבן היטב.

ועל-כן ביום ט' באב מחמת שהיה בו נפילה גדולה מאוד נשאר שם בהעלם גדול כח הגאולה ונולד בו משיח. ולכן יושבין בט' באב על הארץ שהוא בבחינת נפילה ואח"כ הולכין על הקברות לומר הרי אנו חשובין כו' ומחמת תכלית השפלות גדול עד מאוד שהוא לאין ממש נשאר שם בהעלם גדול כח המחיה חיות חדש ומקבל כל איש ישראל חיות חדש תיכף בבחי' יפשוט וכו'.

(אמרי פנחס - שער ד)

לא ליפול מהמוחין דקטנות

הכלל שצריך האדם לזכור בשעת מוחין דגדלות, להכין עצמו ולעשות רושם בקרבו הגם שישתלק ממנו ההתלהבות לא יפול לגמרי ח"ו ויהיה מהמנצחים קרבא ויתחזק וישען בה'. וזה רומז מה שכתוב "אמור אל הכהנים ואמרת", ופירש רש"י להזהיר הגדולים על הקטנים, דהיינו בשעת מוחין דגדלות להזהיר עצמו על שעת הקטנות ולחזק את עצמו,

וכן בכל הזמנים למשל בשבתות וימים טובים שאז זמן ההתלהבות בחשק נפלא לעבודתו יתברך שמו, צריך האדם להכין עצמו על ימי החול הבאים שיהיה מקושר גם כן בבוראו ית"ש, וכן ביום א' דפסח אמרו רז"ל הסימן אי"ת ב"ש, אי"ת א' דפסח הוא תשעה באב. ואם כן צריך האדם לקשר עצמו ביום א' דפסח היטיב בבוראו עד שאפילו בט' באב שהוא יום הירידה מכל המדרגות יהיה גם כן מקושר בעבודת השי"ת, וזה רומז ביום טובה היה בטוב, וגם אז ראה והביט על יום רעה, שיבא בירידת המוחין והכן עצמך עליו שלא תפול בו.

(עבודת ישראל)

ביום תשעה באב נתכפרים העוונות

מה ששמעתי ביחוד מכ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה בענין הצומות, על פי מה שהגיד הקדוש הרבי מלובלין זצלה"ה בפסוק "לא תקום פעמים צרה", כי כל הנסים שנעשו